

ANDERS FAGER

VÄGEN TILL ZONHJÄRTAT

EN NOVELL INSPIRERAD AV

MUTANT

ÄR NOLL

FRIA LIGAN

WWW.FRIALIGAN.SE

På morgonen tänkte Rasper på hur långt han kommit. Sen han var barn i Arken. Sen han vandrat ut i Zonen med Novia. De hade gått mot sydväst, längs den gamla motorvägen, mot skogen. Novia hade lett dem, ett trettiotal zonstrykare och andra utstötta. Sjungande och glittrande gick hon ibland bilvraken och sjöng om hur de gick mot ett nytt liv. Novia hade sett det i en av sina drömmar. De skulle leva i en sund natur, bruka jord och äta djur. Hjälpa och älska varandra. Bygga en ny värld.

Det lät så enkelt när hon sa det. Och det hade slutat med katastrof. Redan efter broarna började bråken. Grälen om mat. Slagsmålen om vatten. Och folk hade börjat smyga iväg. Men inte Rasper. Han gick nära Novia. Såg ljuset kring henne. Trodde på hennes drömmar och löften. Ville så gärna att det hon berättade skulle vara sant.

Så anföll hjärnmutanterna. Deras krafter fyllde natten med eld och mardrömmar. Rasper stod vid Novias sida och skrek åt fienden ute i mörkret att komma fram och slåss. Han såg Novias huvud explodera. Såg hennes följeslagare fly eller slaktas. Rasper kom undan med livhanken för att han såg bra i mörkret. Men i gryningen fångades han in. Han hade fortfarande sitt eget och Novias blod i ansiktet. Han fick slava i månader vid Hjärnornas bunker. Fick stryk och svalt och fick höra att det var bra för honom. Sakta glömde han bort Novia. Slutade tro på henne. Hon hade ljugit. Eller i alla fall haft fel. Naturen var inte sund. Den var lika grym som skroten. Den luktade bara annorlunda. Och var inte lika vacker.

02

Till sist lyckade Rasper rymma från Hjärnorna. Men han vågade sig inte tillbaka mot broarna och soluppgången. Hur gärna han än ville. I stället fortsatte han längs Malsjön. För han hade hört historier om att den var rund. Att dess strand skulle honom leda tillbaka till Arken. Trots att tiden hos Hjärnorna lärt honom att leva av naturen saknade han skroten. Det var ett ändlöst slit att bruka jord och jaga djur. Fast Rasper såg värme och hade lätt för att hitta kryp. De trodde de var osynliga, men han tog dem. Sånt kunde han lika gärna göra bland hus. Hus som gav skydd när det regnade. Och som dolde fantastiska fynd.

Ibland mötte han andra mutanter på sin vandring. En del av dem hade hört talas om Novia och hur hon dött. Sagorna lät mer avlägsna och fantastiska för varje gång han hörde dem. När folk talade om Novias pilgrimer och hur de kämpat till sista man runt henne, var det verkligen honom och de andra stackarna de pratade om? Var det samma Novia?

Rasper stannade aldrig länge någonstans. Han bytte mat mot manicker och fortsatte. Vidare runt Malsjön. Alltid på jakt efter något annat än skog och vilda djur. Han ville tillbaka hem. Till ruinerna och rostfälten.

Han hade mött Zingo nära Pestgyttjan. Han hade blivit vän med den aviga mutanten som kunde hoppa trettio steg utan sats. De hade jagat tillsammans och zonsnokat tillsammans, vidare mot sydväst. Okända marker, lite lika området runt Arken. Ändlösa röror av omkullfallna hus som skogen vuxit över. Massor av tunnlar. Massor av Röta.

Rasper och Zingo hade lärt sig att lita på varandra. Delat värme och mat och misslyckanden. Jagat bort oknytt och missfoster och trasslat sig närmare Zonhjärtat – fast från ett annat håll. Ryktet hade varit sant. Man kunde gå runt Malsjön. Han gick mot soluppgången igen. Och kände dofterna av rost och Röta. Arkens doft. Han tyckte så mycket om den.

De hade arbetat sig närmare. Varit försiktiga. Tagit riktning på den eviga färgglada flammen som syntes då och då. Redan där ute stötte de på de första strykarna. De undvek de flesta. Rånade ingen. Hittade en by i en tunnel där en kvinna som kallades Beskyddaren styrde. Hon hade samlat kanske tjugo skrotskallar och zonstrykare runt sig. Man höll sams och hjälptes åt att vakta. Stal inte av varandra. På kvällarna berättade Beskyddaren sagor från sina vandringar. Hon hade varit med Novia, sa hon. Stått vid hennes sida den där natten när Hjærnorna kom. Sett henne falla. Zingo blev tårögd av historien. Rasper sa ingenting. Kunde inte minnas Beskyddaren i följet.

De fick höra att de skulle gå runt flammen. Ha den på höger hand men inte går för nära. Tillsammans med några andra från Beskyddarens gäng hittade de till Kuben och Maskinfälten och Kistan. De letade och snokade en vinter och en sommar bland de ändlösa ruinerna. Delade mat och faror och värme. Grävde och letade. Dag ut och dag in. De var ett bra gäng. De höll sams och hjälptes åt. Och Zingo och Rasper var kamrater. Rasper såg värmen från lurande missfoster och dolda bränder. Zingo kunde hoppa upp på säkra platser och hissa upp de andra efter sig. De sov på vingliga plattformar. Tak som borde falla ner. Kallade sitt gäng Skatorna. De som sov på tak och i master.

De pratade om Zonhjärtat. Hörde skrönor om monster och fornbunkrar och Arker från folk de mötte. Zonstrykare som kom inifrån berättade om Röta och fasor från förr. Och om Köphuset. På Västholmen. Gick man de stora vägarna in förbi Sjuka Husen skulle man se markörer. Men det var lika bra att ha bra byte med sig. För Köphuset var ingen liten Ark-marknad. Där fanns allt. Och den som kom med bra byte kunde bli upptagen i de stora klanerna.

Till sist gjorde de det stora fyndet. Efter tretton våningar vansinnigt klättrande. På vägen upp föll Mart mot döden. Tappade taget och spetsades på en skog av armeringsjärn. De kämpade sig vidare. Varje våning var rikare och rikare. Ju högre upp de kom. Mindre plundrad. Mindre utbränd. Till sist fann de skatten. Massor av skatter. Mer än de kunde bära.

Skatorna arbetade i tre dagar med att få ner sig själva och några av sina fynd till gatan. Rasper var säker. Det var redo för nya världar. Nya klaner. Mat och gosa. Värme och vänner. För de hade forntidsmediciner att byta med. En hel ryggsäck. Nu skulle de in till Köphuset. Och bli riktiga zonstrykare.

Men för att komma in till Zonhjärtat var man tvungen att gå förbi Sjuka Husen. Det var det värsta. Ett stort område härjat av vidrigt stark Röta och sjukstrykare, mutanter som jagade i flock. Galna av Röta och nästan döda försökte de sprida sin smitta. Och hitta något att äta. Alla zonstrykare med omdöme undvek området. Men det fanns ingen annan väg. De bråkade en hel natt om hur de skulle göra. Till sist fick Rasper med sig de andra. Han skulle leda dem till Köphuset. Han kände sig för

ett ögonblick som en ledare. Som Novia. Han skulle leda dem till framtiden i Zonhjärtat.

De hade att göra i två dagar med att ta sig förbi Sjuka Husen. Bara Zingo och Rasper klarade det. Smygande och springande. Sjukstrykarna som hängde kring Sjuka Husen var kalla, de utstrålade ingen värme. Det gjorde dem svåra att se. Och många var de. Och kom från alla håll. Och hade det inte varit för Zingos långa hopp så hade de aldrig kommit undan. Han och Rasper. De andra blev kvar. Togs av sjukstrykarna. Det hade varit fruktansvärt. Zingo och Rasper satt på taket till en liten butik och såg sina vänner dödas. Såg sjukstrykarna festa på dem. Slåss om dem. I timmar. När de var klara stirrade de med tomma ögon på Zingo och Rasper. Samlades runt det lilla huset och skrek efter dem. Hundratals av dem. Med blodiga ansikten. Rasper kände sig inte som mycket till ledare just då. Tänkte att nu var det kört. Färdigt. Han undrade om han skulle få träffa Novia efter döden. En del sa att man träffade dem man tyckte om när man dog.

Men sjukstrykarna kunde inte klättra. De förstod inte heller att den lilla butiken nog borde gå att välta. De förstod inte ens hur det fungerade med att Zingo och Rasper var högre upp än dem själva. Sjukstrykarna såg dem, vädrade kött och gick rakt in i väggen. Knuffades inbördes och tappade bort spåret. Så fick någon annan av dem syn på Zingo och Rasper och började kämpa sig fram mot det lilla huset. Skällande och morrande. Och de andra sjukstrykarna drogs med. Skällde de med. Fast de kanske inte visste åt vad.

Först när det blev mörkt tappade sjukstrykarna intresset. Kanske för att de inte kunde skymta sitt byte längre. De dröp av, en efter en. På det lilla taket satt Zingo och Rasper och skakade i den kalla natten. Rädda för att ge ifrån sig mista ljud.

De satt hela natten på taket. Sov en stund lutade mot varandra. De vaknade på morgonen av att det satt fåglar runt dem och undrade om de var döda. De såg inte en strykare på hela förmiddagen. Och klättrade ner från taket vid middag. De korsade en bred gata och kom in i ett nytt område. Husen var höga och stod tätare ihop. Inte alls en utspridd röra som på Maskinfälten. Gatorna var ofta blockerade av bråte och bilvrak. Zonhjärtat.

De såg hur annorlunda husen var. En sort med tjockare väggar. Ibland var de svarta och utbrända. Ibland såg de nästan hela ut. Ibland var de överväxta med rankor. De såg inte en tvåbent varelse. Inga andra varelser heller. Raspers ögon hjälpte inte till. Då klev helt plötsligt en stor zonskalle ut ur en port. Några steg framför dem. Han hade en spräcklig jacka på sig. Röda skyddsglasögon och en gammal bössa. Han siktade i ansiktet på Zingo.

Rasper slet upp sitt armborst och siktade tillbaka. De stod så en lång stund. Tre dumskallar i en ruinstad. Redo att ha ihjäl varandra. Långt ut i ögonvrån såg Rasper att zonskallen var barfota. Han tänkte på det där med Novia igen. Vilka han skulle få träffa. Han kände sig lätt om huvudet.

”Ursäkta”, sa zonskallen och sänkte bössan. ”Jag trodde ni var sjukstrykare. Ursäkta.”

”Ingen fara”, sa Rasper och sänkte armborstet. ”Det är sånt som händer.”

”Jo. Har ni förresten några handskar över? Kan byta mot krubb.”

”Har bara våra egna. Tyvärr.”

”Ingen fara.”

Zonskallen vände sig om och gick ner för gatan. Innan han klev in i en port ropade han ”Var rädda om er”. Och sen var han borta. De såg honom aldrig igen.

De sov högt upp på en vind den natten. Sov som döda på ett par mögliga madrasser. Sov inlindade i gamla trasor och med en dynamitfälla riggad på dörren. De drömde om sjukstrykarna. Bägge två. De väckte varandra när de skrek i drömmarna. De hörde sina vänner skrika. Böna om hjälp. Svära och förbanna. Rasper förstod hur Novia känt de där sista ögonblicken hon levte.

De sov länge. Och satt sen i ett hål i taket och frös. Åt sitt sista krubb och såg ut på sitt mål. Zonen var insvept i smogg och otäck. Det hördes konstiga ljud långt borta. Vrål. Från djur eller motorer. Det gick knappt att se några gator. Bara ruiner som stack upp ur diset. De var framme. Efter att ha gått så långt. De var i Zonhjärtat och allt skulle bli mycket bättre.

De klättrade ner igenom huset och ut på gatan. I morgonsmogen såg gatan spöklik ut. Ödslig och enslig. Kall och farlig. Det såg ut som att det satt folk i bilvraken som stod längs gatan. En kö av döda på väg någonstans ingen längre mindes.

Rasper och Zingo följde pilarna som var målade på väggarna. Alla pekade åt samma håll. Över ett par av dem stod det för säkerhets skull skrivet "KÖPHUSET".

De skyndade sig. För det var någonting annorlunda i smoggen den här morgonen. Någonting sött och fränt. Kanske brann något i närheten. Kanske läckte något. Ibland bröt det sig ut moln av gas från gömda tankar som till slut rostat sönder. De hade maskerna framme. Sniffade som hundar.

"Tänk om det är en fälla", sa Zingo och drog i sin mask.

"Smoggen? Vem kan styra över smogg?"

"Jag menade Köphuset. Tänk om det är en luring."

"Köphuset är ingen fälla. Det vet alla."

"Men tänk om de plötsligt har ändrat sig? De kanske har blivit slavhandlare?"

"Nejdå. Kommer du ihåg Jony? Han var där för ett par veckor sen. Då var allt frid och fröjd. Köphusfolket tror på handel utan hinder. Inget bråk, inget krångel. De hittar inte på något lur."

Zingo muttrade något om krångel och bråk. De gick längs den breda gatan. Luften kändes bättre igen. Vad det nu var hade blåst förbi. De gick förbi en röra av träd på vänster sida. En tät skog mitt inne i staden. Träden såg förvridna och krumma ut. De lutade sig mot varandra. Rasper såg fåglar i träden. De satt i grupper och stirrade. Saker rörde sig på marken. Han såg inte vad det var för djur. Asgnagare kanske. Han såg värmen, men inte själva djuren. De var inte så stora. Men tillräckligt många för att han skulle vilja undvika skogen. Det var något skrämmande med skog. Speciellt mitt inne i Zonhjärtat. Den var liksom fel sak på fel plats. En böld i betongen.

De kom fram till ett torg som sakta höll på att tas över av skogen. Träden hade börjat äta sig ut i gatan och skjuta upp mellan bilvraken. Rasper såg sig noga om. Inga små värmebläckor. Inga andra konstigheter. Allt tog vansinnigt lång tid i Zonhjärtat. Man var tvungen att titta och spana. Titta och spana och kika innan man tog ett enda kliv. Inte bara på marken utan på massor av fönster och gluggar och hål. Varsomhelst kunde oknyttan lura.

De fortsatte och kom snart fram till bron över djupdiket. Den nådde land mellan två ganska höga hus. De hade båda fallit in över vägen. Mött varandra halvvägs och bildat ett högt valv. Det kändes otäckt att gå under dem. Som att de när som helst kunde falla samman över dem.

Efter bron var det kanske tusen steg till Köphuset. De kunde se den stora gula flaggan på långt håll. Den hängde från en fasad av stora trasiga fönster. En gång hade huset säkert glittrat som blank metall. En sån typisk sak de gamla gjorde för att visa hur rika de var.

I korsningen framför Köphusets port satt tre långa pålar nerknackade i gatan. Det satt ett huvud spetsat på var och en av dem. Två av dem ganska färska och det tredje så gammalt att köttet nästan var borta. De var omgivna av ett moln av flugor. Fåglar hade hackat ut deras ögon.

”Handel utan hinder?” sa Zingo gång på gång.

Under huvudena hängde en gul skylt uppspänd.

”Alla bu-tiks-stölder”, stavade Rasper. ”Po-lis-anmäls.”

”Bu-tiker?” sa Zingo som inte kunde läsa.

”Det måste vara något värdefullt. Stjäl du bu-tiker så anmäler de dig till pol-isen.”

”Vad är pol-isen?”

”Ja.” Rasper tänkte snabbt. Han hade ingen aning, men han ville inte verka dum. Och han ville lugna Zingo. Han blev så nervös när han inte förstod. ”Det är något med pålar. Det är säkert dom som satt upp huvudena. Pålspetsarna.”

Zingo begrundade. Såg noga på huvudena. Folket i Köphuset var rädda om sina butiker. Inte så konstigt. Det var som att gänget på Mecken var rädda om sina verktyg. Det var därför de hängt upp en rövare i en stolpe utanför. Det var ett tydligt tecken. Ingen kunde säga att han inte förstod. Mucka med Mecken och de hänger dig i en stolpe. Stökar du i Köphuset hindrar du handeln. Och du får du ha huvudet på skaft. Zingo fnissade för sig själv. Gjorde små trumljud.

”Du får ha skallen på skaft”, nynnade han. ”Sk-ska-ska-skalleskaft. Säger det igen. Skalleskaft.”

Rasper såg mot porten och funderade på om det bara var att gå in. Det lät inte troligt. Porten var förstärkt med travar av bilvrak och korsningen utanför var noga röjd från allt skräp för att ingen skulle kunna smyga sig fram. Ett draperi av säckväv dolde själva ingången. Från ett fönster ovanför porten stack en pipa ut. Rasper såg värmen från människan där innanför som ett gult flimmer. Pipan såg ut att tillhöra ett riktigt kadunder. Rasper insåg att det var riktat rakt mot honom. Den som siktade hade valt honom istället för Zingo. Fast än Zingo var

mycket större. Kanske var det för att Zingo stod och sjöng för sig själv igen.

En kvinna klev ut från bakom bilvraken. Hon hade en mörk forntidsoverall på sig. Kängor och en gul hjälm. Brett ansikte och stora händer. Hon höll ett skrotarmborst riktat mot Raspers mage.

”Välkomna.”

”Tack. Är det många här?”

”Kanske femtio gäster. Men det kommer mer folk mot eftermiddagen. Ni är tidiga.”

”Men handlarna är här?”

”Jadå. Vi har elva stånd igång.”

”Fantastiskt”, sa Rasper. Femtio personer. Kanske hundra med handlarna. Det såg man inte varje dag.

De fick alla tre syn på tre skrotskalletyper som kom gående bit bort. En av dem körde en skottkärra. Kvinnan ropade åt dem att stanna och vänta tills det blev deras tur. De tre vinkade, en av dem med väldigt långa armar. Och satte sig på marken.

”Tänkte ni köpa eller sälja?” frågade kvinnan.

”Skalleskaft”, sa Zingo frånvarande.

”Kanske köpa”, sa Rasper. Vi har tabletter att sälja.”

”Låt se.”

Rasper fick Zingo att sluta sjunga och ta av sig ryggsäcken. De rörde sig långsamt och med handflatorna väl synliga. Precis som man skulle. Kvinnan väntade tålmodigt utan att sänka

armborstet. Hon var värdfolk. Värdfolket bestämmer. Värdfolket får sikta på gästfolk. Släppa in vem hon vill. Så var reglerna. "Medicintabletter", sa Rasper när Zingo fått upp ryggsäcken. "Sju gånger tio kartor." Zingo visade de vita och blå askarna. Höll upp några kartor. Kvinnan log.

"Inte dåligt. Har ni några Lyrica? Dom är min favorit."

"Har vi det?" Rasper såg på Zingo. Han såg på skallarna.

"Zingo?"

"Vad?"

"Lyrica? Med L som i lykta. Vår vän gillar dem."

"Ah!" Zingo började rota i ryggsäcken medan han nynnade för sig själv. "Lyrica. Lyrica. Ly-ly-lyckliga Lyrica."

Kvinnan log ännu mer. Rasper log med hela ansiktet. Zingo räckte Rasper några kartor.

"Lobac?" stavade han. "Lessonator? Libidodom?"

"Libidodom? Dem får du bra betalt för därinne." Kvinnan log ännu mer. "Karlarna älskar det."

"Losec?"

"Aldrig provat."

"Lyrica!"

Kvinnan följde Raspers händer med blicken. Plötsligt var hon ingen farlig vakt. Hon liknade mer en förväntansfull hund. Han sträckte fram två kartor. Och hon tog dem utan att tveka. Eller tacka. Hon såg på dem en stund innan hon stoppade ner dem i en ficka och slutade sikta på sina egna fötter. Värderna gillar att få presenter. Det var också en gammal regel.

”Så”, sa hon och blev till vakt igen. ”Vi har tre regler här.”

”Handel utan hinder”, sa Zingo.

”Ungefär så. Men det är mer liksom en principiell idé som handlarna här tycker är viktig.”

”Som en grundlig värdering?”

”Något sånt.” Kvinnan funderade ett ögonblick. Det syntes att hon sällan gjorde det. Rasper och Zingo nickade.

”För det första. Inga vapen. Inget bråk.”

”Var inte det två regler?”

”Det är en regel.”

Rasper och Zingo nickade.

”Ni lämnar alla vapen i vapenhuset här innanför.”

Rasper och Zingo nickade igen.

”Ni får givetvis en bricka. Så att ni kan hämta era saker när ni går härifrån.”

Rasper och Zingo såg häpna ut. En sådan fiffig idé!

”Regel två. Stjäl inte.”

Rasper och Zingo nickade. Väldigt tydligt. Zingo sneglade på de avhuggna huvudena.

”Regel tre. Domaren dömer hur han vill. Du är tyst och sitter still.” Zingo fnissade. Rasper frågade:

”Är det Domaren som bestämmer här?”

”Det gör handlarna tillsammans. Men Domaren går du till om du inte kommer överens med en handlare. Domaren vet vad allt är värt och vad som är rättvist.”

”Vi förstår.”

”Då så. Välkomna in till Köphuset.”

Kvinnan steg åt sidan och gjorde en gest mot draperiet. Hon snurrade med handen och bockade. Rasper upprepade gesten för Zingo som tog på sig ryggsäcken. Så fick Zingo syn på något och stannade till. Han pekade på vakten med ett krokigt finger.

”Vad står det på hennes rygg?”

”Va?” sa Rasper.

”Polis”, sa kvinnan. Hon vände ryggen mot dem så de kunde beundra hennes overall. Bokstäverna var silvriga forntids-tecken. Stora och bestämda. Zingo pekade och kunde inget säga. Hans ögon var större än vanligt. Han pekade på huvudena uppe på väggen. På kvinnan. På sig själv.

”Jag lovar att inte stjäla någon butik”, flämtade han till sist.

”Jag lovar. Ser jag en sån ska jag bara titta. Inte röra. Inte ha sönder något. Jag lovar.”

”Vad pratar han om?”

”Er skylt. Och huvudena.”

Zingo nickade. ”Är det du som sätter upp dem?” viskade han.

”Jag fixade hon till vänster. Hon med långt hår. Den lilla asngagaren hade fickorna fulla med krubb och patroner. Hon hade väldigt långa och flinka fingrar. Vi högg av dem först.”

Rasper och Zingo nickade. Och gick mot ingången.

”Värper han ägg också?” flinade kvinnan och nickade mot Zingos bakvända knän och långa vader. De såg ut lite som på en fågel. Zingo låtsades inte höra.

”Han är en rackare på längdhopp”, sa Rasper. ”Tvärs över en gata stående. Hur tror du vi hittat alla mediciner?”

Kvinnan vinkade åt skrotskallarna med skottkärnan. Rasper och Zingo föste undan ett draperi. Och ett till. Och så kom de in i ett rum med väggar av plåt. En man klädd i samma slags overall som kvinnan satt vid ett bord. Han hade skäggstubb i nästan hela ansiktet. Bakom honom stod en samling lådor och hyllor. Halvt dolda av hyllorna syntes ett par overallmän till.

”Välkomna. Lämna in era vapen här.”

Mannen tog emot Zingos yxa och Raspers skrotbåge.

”Hänger ni tillsammans?”

”Vi har zonsnokat hela sommaren. Mest åt Maskinfjället till.”

”Jag menar här. Kan jag stoppa era saker i samma låda?”

”Ja. Visst. Ursäkta.”

”Och det här är alla tillhyggen ni har med er? Ni minns första regeln?”

”Inga vapen. Inget bråk.”

”Fast det låter som två regler.”

”Tyst, Zingo.”

”Ursäkta.”

Det blev tyst några ögonblick. Sen tog Rasper av sig kogret till skrotbågen. Han la det på bänken bredvid bågen. Zingo tog fram ett knytjärn och la det på bänken.

”Något mer?”

Rasper fram den lilla kniven ur sin stövel och la den på bänken. Zingo tog fram sin stora fällkniv.

”Något mer?” Mannen rörde inte en min.

”Ja, visst. Jag glömde.” Rasper häktade loss sin krigskniv från bältet. ”Förlåt.”

"Kan hända vem som helst."

"Det känns fånigt."

"Det händer ofta första gången."

Zingo tog fram en vinda tunn lina och la på bordet.

"Vad är det?" sa mannen. "En strypsnara?"

"Fiskelina. Man får gäddor ibland."

"Den behöver du inte lämna in."

Mannen räknade sakerna. La dem i en låda. Yxan och bågen stack upp. Gav Rasper ett kort med fyra röda rutor på. Han pekade på lådan. Det satt ett likadant kort på den.

"Maskinfjället", ropade en kvinna från bakom lådorna. "Såg ni till Finn och Jony därutåt? Två skrotskallar. En lite röd och en med fjäll."

"Såg dom i vintras", ljög Rasper. "Åt Kuben till. Vi höll till på stationerna där."

"I Kistan?"

"Ja."

"Så de små kräken lever i alla fall. De är skyldiga mig trettio patroner. Ser du dem igen så säg åt dem att Krinnel inte har glömt dem."

"Jag lovar", ropade Rasper. Det kändes inte lämpligt att berätta att Finn och Jony dog igår. Slitna i stycken av sjukstrykare. Finn hade skrikit länge. Ropat på dem. Lovat dem patroner. Inte ens han och Jony hade förtjänat något sånt. Fast de var snuskiga till och med för att vara mutanter. Inte ens Zingo åt stuvning med händerna. Och han tvättade sig ibland.

"Då så mina herrar", sa mannen. "Välkomna till Köphuset. Vi stänger när det mörknar. Vill ni sova över så prata med mig."

Första natten är gratis.”

Han gjorde en gest likt den kvinnan gjort. Snurrade med handen och bockade. Pekade på ett nytt draperi. Zingo och Rasper tackade och gick in i Köphuset.

Det första de såg var en enorm hund i en bur. Den var lika stor som Zingo. Svart och musklig och med stora knotiga taggar på ryggen. Den hade en armstjock kätting om halsen. Dess gula ögon följde dem när de gick förbi.

”Visst vill ni ha en stritsspets till att vakta er Ark”, sa en liten flicka med röd luva. ”Min pappa säljer dem.”

”Äter den inte väldigt mycket?” frågade Rasper.

”Den jagar asgnagare. Föder sig själv. Du behöver bara ge den vatten. Vi har ungar också. Dom är jättesöta. Pappa tror att en av dem kommer att kunna andas eld.”

Rasper nickade. Och krockade nästan med en lång zonstrykartypp som släpade på en stor säck. Till höger stod två stora bänkar halvt begravda i kläder. ”Pålmans Paltor” stod det på en banderoll. Bergen av kläder var i tusentals förger. Av läder och plast och stål och ylle och konstiga material som Rasper aldrig sett förut.

Den långa zontypens säck lämnade ett blodspår efter sig. Där borta skrek en kvinna att hon sålde varmt krubb. Direkt från grytan. Där satt en kvinna på marken och vaggade fram och tillbaka. Hon hade inga ögon. På en skylt om hennes hals stod ”Jag kan se din framtid.” Framför henne stod en liten burk. Där stod det burar travade. Med stora, feta marsvin i. Där stod det

”Märkvärdigheter köpes och säljes” på en skylt. Under den trängdes några skrotskallar runt ett bord. Jublade och skratade medan något märkvärdigt visade upp.

Rasper och Zingo gick med öppna munnar mellan underverken. Kistans Torg var litet i jämförelse med detta myller. Ynkligt och urblåst. Arkernas små torg var än futtigare. I Köphuset fanns det till och med två våningar. Och på övervåningen fanns ett stort hål där man kunde stå vid ett räcke och se ner på undervåningen. Eller upp genom ett stort runt hål mot himmelen. De hade tänt en stor eld därnere. Röken steg upp genom våningarna och upp mot himmelen. Det var vackert. Imponerande. Forntidsmässigt. Köphuset var allt de föreställt sig. Och mycket mer.

De stod en lång stund och såg ner på elden. Tinade upp i värmen. Såg sig om och pekade. Titta där. Och har du sett där. En del märkvärdigheter gjorde Zingo så uppspelt att han hoppade jämfota. När han hörde de båda mutanterna som spelade på tunnor blev han nästan galen. Han hoppade och skrattade och sjöng med i visan.

”FÖR JAG VILL BLI EN MASKIN! DUMDUMDUM- DUM-
DUMDUMDUM! FÖR JAG VILL BLI EN MASKI-I-I-IN!”

Rasper log. Vinkade åt ett par zonstrykare han sett förr. Han log åt den jättelånga pojken i bar överkropp och nästan svart hud. Log åt de båda kvinnorna utanför ”Gullans Gosa”. Log åt hettan han anade igenom Gullans draperi. Log åt alla dessa mutanter av alla sorter. Det var så skönt att vara omgiven av så många andra.

Rasper la en patron i burken framför flickan utan ögon. Hon vände sig mot honom. Såg efter honom. Fast hon just inte hade några ögon. Hon visste exakt vad han stod. Hon måste ha någon slags förmåga att se, tänkte Rasper. Fast hon inte ser. Det fanns så många konstiga förmågor. Det hade han sett hos Hjärnorna. Flickan borde höra till dem. De verkligen konstiga.

Han mindes för ett ögonblick allt det där gamla. Novia. Hjärnorna. Att slava på deras farm. Han blev yr i huvudet. Såg på flickans ansikte. Hennes ögonhålur var täckta av slätt skinn. Det var som om någon krefsat ut hennes ögon och täckt hålen med hud. Hjärnorna kunde gör konstiga saker. En av dem böjde ben med viljan. En annan kunde läka sår. En tredje gjorde fruktansvärt illa. Som en piska, fast med tanken. Han hade skrattat varje gång.

Rasper skakade av sig tankarna. Han var ju i Köphuset. Han var på väg att starta ett nytt liv. Det fanns så mycket att göra. Här i nutiden.

Det var som om hela Zonens under hade samlats på ett ställe. Travats tillsammans i forntidsmarknaden. Bland gamla skyltar, diskar och trasiga apparater, låg de. Fornfynden. Krubbet. Paltorna. Manickerna. De såg Domaren, en krum gammal gubbe med konstiga goggels. Han satt på en hög, vit tron och blickade ut över marknaden. Bakom honom på de höga väggarna satt blekta bilder från forntiden. Vackra unga män och kvinnor. Alla utan mutationer. De var så vackra i sin släta felfrihet. Så fridfulla. Ibland bar de märkliga kläder. Ibland var de nästan nakna. De tittade ner på Rasper och Zingo. Allvarliga. Lockande. Vördnadsbjudande. "Välkommen in i vår sal" sa deras rena, vackra ansikten. "Välkommen ruinvarelse."

”FÖR JAG VILL BLI EN MASKI-I-I-IN!” lallade Zingo tillbaka.

De gick en lång stund och bara tittade. Köpte inget, sålde inget. De pratade med några zonstrykare de kände från norr. Lyssnade på skvaller. Det gick rykten om motorskallar på härjningståg. En Ark norröver smidde egna kadunder. De fick höra om vilka som levde och inte. Vem som hittat vad. De berättade inte om Finn och Jony. Att de blivit sjukstrykar-krubb. Rasper mumlade om att gänget delat på sig norr om Sjuka Husen. Att Finn och Jony och de andra ville gå mot Kuben i stället.

De fick höra att Jena hade strukit med. Åt Maskinfälten till. Ihjälslagen av morlocker. De kom upp en hel hord ur en källare. Hon som brukade ha tur. Det var två andra som strök med samtidigt. En enda zonstrykare kom undan. Skrämmande. Har ni hört något från Danko med Solnedgången? Ingenting? Han gick mot solnedgången. Och försvann. Sett några fler djur?

”Det går ett rykte”, sa en zonstrykare som kallades FySatan. ”Om djur med vapen. Stora, otäckingar. Med kadunder. De har levt i städer under jord. Hela riken. Nu kommer de upp och ska äta upp oss alla.”

De hittade Knark-Lena på bottenvåningen. Hon satt i en alkov bakom en hög disk, klädd i en vit rock och en väst med väldigt många fickor. Hon var trådsml och hade en stor röd hårknut mitt uppe på huvudet. Det såg ut som om hon hade stor en mössa av hår. Bakom henne stod en hylla full av mediciner. Askar och kartor och flaskor. En hel del var forntida, men en del var nytt. På disken stod en stor glasburk full med små bruna kulor.

”Eget recept”, sa hon när hon såg Raspers blick. ”Sätter fart på magen när du är uttorkad.”

”Magen fungerar bra tack. Vi har att sälja.”

”Inga hembyggen, tack. Det blir så tjafsigt när de inte fungerar. Jag måste skicka Udo och slå ihjäl folk och så.”

Hon pekade på Udo. En lika hög som bred figur i zonpaltor och svart, blänkande hjälm. Han petade tänderna med en stor kniv och såg fullständigt frånvarande ut.

”Han vill vara polis”, sa Knark-Lena. ”Men de tycker han är för våldsam. Han har svårt att minnas regler och så.”

”Vi har gammelprylar”, sa Rasper.

”Låt se.”

Zingo tog av sig rygsäcken och öppnade den. La upp några kartor på disken. Knark-Lena tog upp den översta. Läste på den. Undersökte kartan. Såg efter sprickor och fusk. Tittade på nästa. Och på nästa. Ute på marknaden hördes några skrika. ”Till Domaren! Till Domaren!”

Knark-Lena mumlade för sig själv. Bläddrade i en tjock gammal bok. Ute på marknaden hände något högljutt. Zingo kikade ut i hallen för att se. Udo stod också och tittade bort mot ljudet. Folk hade samlats runt Domaren. Det lät som om några grälade nedanför honom.

”Domaren”, sa Udo. ”Det kan bli roligt.”

”Har någon stulit en butik?”

”De bråkar om patroner.”

”Kommer någon att få huvudet avhugget?”

”Man kan ju hoppas.”

Udo skrattade gällt. Det lät som en otäckt kraxande fågel. Zingo tänkte på sjukstrykarna. Det hade varit så mycket otäckt de senaste dagarna. Och så mycket nytt. Det var jobbigt att smälta alla händelser och intryck. Han skulle behöva några av tablettorna. Någon sort man blev trött och lugn av.

Vid disken travade Knark-Lena och Rasper tablettkartor. Det var massor av dem. Fler än man någonsin brukade hitta. Rasper trivdes. Han som kommit så långt var tillbaka. Och nu skulle han bli rik. Det hade samlats några nyfikna. Fem mutanter följde uppmärksamt vad som hände. De påminde Rasper lite om sjukstrykarna. För varje ny karta han tog fram sa de ”Åh.” Sedan följde de tillsammans kartan med blicken när han la upp den på bänken. Såg andlöst på när Knark-Lena bläddrade i sin bok. Och förkunnade.

”Bra mot huvudvärk!”

”Ah!”

”Bra mot förstoppning!”

”Ah!”

”Ingen aning.”

Knark-Lena såg på kartan. Åtta stora piller.

”Jag kan inte ens läsa det här”, sa hon. ”Det är bokstäver från ett annat land.”

Rasper ryckte på axlarna. Såg han ut som någon bildad? Han såg på åskådarna. Stora ögon och öppna munnar. Ingen som såg läsduktig ut.

Så sa en liten blond kvinna. "Jag kan pröva."

"Men Anny", sa Knark-Lena. "Det säger du jämt. Tänk om det är något farligt den här gången?"

"Det tror jag inte."

"Minns du atropinen?"

"Ja. Men det var inte så farligt."

"Inte så farligt?" Knark-Lena skrattar. "Hon var som en kokt svamp i en vecka efteråt."

"Men det var inte så farligt."

Åskådarna skrattade. Ute på marknaden grälades det upprört nedanför Domaren. Zingo och Udo hade gått närmare. De hörde hur det grälades om ett pris. Någons pris var för högt. Någon måste betala för sig. Domaren hörde på olika som talade, en efter en. När folk skrek i munnen på varandra slog en av polisvakterna över hopen med en påk och skrek.

"Glöm inte tredje regeln!"

"Domaren dömer som han vill", ropade några.

"Tystnad", röt polisvakten.

Udo knuffade till Zingo. Hårt.

"Ibland hugger de huvudena av tjuvar", sa han och flinade.

"Jag såg det. Utanför."

"Det är roligt att se på."

Zingo kände sig yr. Han hörde skriken från Sjuka Husen igen. Finn och Jony kämpade för livet. Han hade kunnat rädda Jony. Men Rasper hade stoppat honom. Hållit i hans arm. Hållit för hans öron så att han inte skulle höra ropen på hjälp.

Och nu skulle de hugga huvudet av någon. Han orkade inte mer. Han måste få tyst på skriken.

Inne i butiken grälade Anny och Knark-Lena. Anny ville pröva tablettorna. Knark-Lena ville att någon annan ska göra det. Någon som inte blev så luddig.

"Det är stora tabletter", sa hon. "Ser du? Du är liten och röker spökgrys så ofta du kan. Du är frisk."

"Är inte det bra?"

"Men om du är frisk, hur ska du då kunna veta om de är bra mot huvudvärk?"

"Jag kan ha huvudvärk. Vissa dagar är jag ganska seg i kroppen, liksom. Det tar tid att vakna. Jag kan sova på stengolv några dagar. Då brukar jag få all möjlig värk."

Zingo kom in i alkoven. Han var tårögd. Det ryckte i hans ansikte. Han gungade som han gjorde före ett långt hopp.

"Är dom starka", frågade han och pekade på kartan i Knark-Lenas hand.

"Jag tror det."

"Bra", säger Zingo och kastade sig mot henne. Zingo snappade åt sig kartan, vände i luften och studsade mjukt mot disken bakom Knark-Lena. For ut på marknaden som en groda. Till och med Rasper, som sett Zingo hoppa förut, häpnade. Sen rusade han efter honom. Rasande och panikslagen. Inget fick gå fel nu, inget. Det var så nära.

Han snavade över Anny. Krockade nästan med Udo och vinglade rakt mot ett stånd med krubb. Fann balansen sekunden innan han körde huvudet i en hink stuvning. Var var Zingo? Vad skrek folk om?

Därruppe! Zingo satt högt uppe på väggen. Bredvid en av bilderna av de nästan nakna forntidsflickorna. Han glufsade på kartan, svalde och spottade folie. Tuggade och svalde. Tuggade och svalde.

”Jag behöver sova”, ropade han med munnen full. Folk hade slutat tjafsa runt Domaren. Alla stirrade på mutanten, tio meter upp på väggen. De pekade. Och skrek. Och skrattade. Det kom polisvakter springande. Domaren ropade något.

Zingo blundade. Tuggade och tuggade. Svalde och blev blick stilla. Så slog han upp ögonen och såg rakt på Rasper. Hans ögon liknade en himmel utan stjärnor. Det syntes ingen vita.

”FÖR JAG VILL BLI EN MASKI-I-I-IN!” vrålade han. Och hoppade tvärs över marknaden. Ett rekordhopp utan ansats. Han landade ovanpå en av forntidsmännen. Vrålade och hoppade igen. Hela marknaden sprang efter. Skrattande och skrikande. Rasper sprang han med. Skrikande åt Zingo att lugna sig. Att komma ner. Så snubblade han över något. Slog pannan i stengolvet. Världen blev mörker för några ögonblick. Den eviga färgglada flamman, Novia som exploderade och Zingos vrål.

Världen blev normal. Huvudvärk och folk som skrek. Då såg han vem han snubblat över. Flickan utan ögon. Hon låg intrasslad i hans ben. Trevade och sniffade. For med huvudet.

”Förlåt”, sa han. ”Förlåt.”

Flickan fick tag på hans lår. Det gick som en chock genom honom. En kramp. Han ville sparka bort flickan. Men han kunde inte.

Hennes tomma ansikte mötte hans blick. Höll den kvar. Hon sniffade i luften.

”En av Novias män”, sa hon. Världen krympte runt Rasper. Han kunde bara se den släta huden där flickans ögon borde vara.

”Novia saknar dig”, viskade flickan. ”Hon väntar på dig. Här i närheten. Och hon har ett uppdrag åt dig.”

Rasper gjorde nästan i byxorna. Han var sannerligen tillbaka.

